

A „KELET” előfizetési díja:

Vidékre postán vagy helyben hárchoz hordva
 Egész évre 16 frt
 Félévre 8 „
 Negyedévre 4 „
 Egy óra helyben 1 frt 50 kr.
 Egyes szám ára 7 kr.

Megjelenik a „Kelet” mindennap, az ünnepeket követő napok kivételével.

Szerkesztői szállítás:

Főttér 4-ik szám, hová a lap szellemi részét illető közlemények czimzendők.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

AZ ÉRTÉKESBÉ CIKKEK DÍJAZTATNAK.
 Kéziratok nem adatnak vissza.

Kiadó-hivatal:
 Stein János könyvkereskedése, hová az előfizetések és hirdetések küldendők.

Kolozsvár, 1878. nov. 7.

(?) Végre, nagy vajadások után, tehát, csakugyan sikerült a Háznak odáig vergődnie, hogy immár érdemleges munkálkodáshoz kezdhet.

A válasz-felirat az ideiglenes kormány fölött, a delegatiónak a külügyi politika fölött már a legközelebbi napok folyamán illetékes határozatot hozhatnak — fönmaradván, természetesen, a két eljárás között az a kapcsolat, mely a kormányválság és az occupatio között létezik s ez által mindkét tanácskozó testület kölcsönösen befolyást gyakorolván egyik a másik működésére.

Azok, a kik a delegatio intézményének elvből ellenzői, valamint azok is, a kik csak most ellenzői, midőn kisebbségben vannak s így döntő befolyást határozataira nem gyakorolhatnak — mint p. o. a Pesti Napló — kétségbeeséssel (vagy legalább kétségbeesést színelve) tekintenek e működés elébe. De mi, kik a közjogi kiegyezés és egyik alapintézménye iránt kezdettől fogva s egyenlő mértékben viseltetünk a legnagyobb elismeréssel, csak megnyugvást érezhetünk a fölött, hogy elvégre alkalma nyílik az országnak a keleti actio tulajdonképeni szövődékébe bepillantania. Mert nyilvánvaló, hogy azokat, kik tagadhatatlanul kisebbségben, idáig szláv-ellenességként fogták föl külügyi actionkat, tulajdonképen mértékben a személyes bizalom indította e hitkre, míg az ország többsége, ily személyes bizalom által nem vezéreltetve, addig-addig hangoztatta a monarchiának és Oroszország között állítólag meglevő szövetség, hogy a végén, mint a hazug sokszor ismételt föllentését, megbizonyított igazságként tekintette — s mint p. o. Kossuth legutóbbi közzétett memorandumja bizonyítja — elég volt egy csomó hírlapi combinatiót ismételve valóságként ábrálni, hogy valamennyi valóságként is vétessék.

Ránk nézve is, tehát, a kik elég igazságérzettel és hidegvérrel rendelkezünk, hogy tényekből s ne szavakból ítéljünk, legkivált ily rendkívüli fontosságu kérdésekben, nagy megnyugtatóra szolgál, hogy ez annyira kárhoztató politika intézője immár valódi felvilágosítást adhat az ügy szövődékéről s továbbra nem a személyes bizalom vagy ellen-szenv, hanem a tények fognak itéleti alapul szolgálni s vége szakad, akár a mi jóhiszemű tévedésünknek, akár a másik félen levők üres kiabálásainak vagy önző mesterkedéseinek — a közügy megmérhetetlen hasznára.

S a delegatio most megállapított név-

sora kezességül szolgál nekünk arra nézve, hogy vagy teljes lesz a külügyminiszter felvilágosítása s ez esetben megayeri a fölmertetést, vagy csak hézagos, de akkor nem is hivatkozhatik aztán az illetékes testület fölmertő szavazatára. A P. N. ugyan teljesen megelégedve a Deák-párti kormányok idejéről s arról a szerepről, melyet ő akkor az ellenzékkel szemben a delegatio védelmében játszott, csak is az ellenzék öt választottjában látja a biztosítékot az érdemleges felvilágosítások kiereszkölésére. De mi nem osztozkodhatunk a P. N. szanszkültől szenvedélyeskedéseiben, hanem, igenis, meg vagyunk nyugodva, hogy a mely testületben az occupatio politikáját egy gr. Apponyi A., b. Bánhidy B., Csengery A., Falk M., Horvát B., Horváth L., b. Rudics J., b. Simonyi L., Szilágyi D., Szögyény L., Szilágyi J., Wahrmann M., Zsedényi E., b. Fiáth J., gr. Szécheny A., gr. Zichy N., sat. előtt kell és lehet igazolni, annak a testületnek megállapodásában az egész nemzet bízhatik, hogy jövője könnyelműen cöcközka nem tétetik, hogy nemzetisége tudva örvénybe nem vezetetik, hogy pénz- és véradója a kényszerűség parancsa nélkül föl nem áldoztatik.

S a képviselőház, egyidejűleg, értékes irányadást nyerhet a delegatiónak tárgyalásai- ból s illetőleg a külügyminiszter megadandó felvilágosításai- ból a maga eljárására nézve is — alig szenvedhetné kétséget, hogy a külpolitika milyen formában nyújtandó igazolása válik elhatározóvá a válasz-felirat megállapítására, a kormány, sőt nem lehetetlen: a párt-valság megoldására s illetőleg létesítésére nézve is.

Az alkalom e nézetek és pártközi viszonyok tisztulására, azon felül még alkalom lesz arra is, hogy az ellenzék a maga nagy hangú opponálásának pozitív formát adjon s végre elálljon, mind a delegatióban a kül-, mind a képviselőházban a belügyi politikára nézve mentő eszméivel. S különösen az egyesült ellenzék lesz erre kényszerítve, ha nem akar mindvégig csak személyi pártként szerepelni, miután tulajdonképeni alapja, melyen szervezkedett, a közgazdasági kiegyezés kérdésének eldőlésével, megszűnt létezni s ha újabb kül- és belpolitikai eszmékkel előállni nem bírna, be fogna bizonyítani, hogy nem méltó a parlamenti párt nevezetre.

És így, minde három szempont alapján, örömmel üdvözljük az érdemleges munka kezdetét.

— Igen, Péter mondta nekem. Kérem ül- jön le, talán nem sértem önt meg, ha itt fekvé maradok?

— Oh nem. Talán meghűlt ön? kérdezte Károly, s leült a tűz elé egy székre.

— Hihetősön. Ujjab meghűlés ért. Tegnap az utcára kihallotta volna lélegzet vételenet. Az orvos azt rendelte, hogy ágyban maradjak, s ma is ott kellett volna fekdüdnöm, de olyan borzasztó ott abban a komor hátulsó szobában lenni. Kérem szítsa fel egy kicsit a tüzet a fogóval, hogy élénkebben égjen.

A beteg keble minden szónál fáradtan emelkedett. Hangja siketen hangzott. Most erős köhögés roham jött rá, s köhögése is oly borzasztóan hangzott, mint beszédje.

Péter megjött, örömmel üdvözölte Károlyt, s thea után csemetett. Ez a szegény félig kishé- zett fiatal embernek nagyon kedvére volt. Fred igen örült, hogy Károlyt felfogadták Prestleigh-éknél, s pár felvilágosítást s utasítást adott az ottani viszonyok s követendő eljárása iránt, leg- alább a mennyire fogja lélekezte engedni.

Igyekezni fogok mentől kellemesebbé tenni helyzetét, szölte, csak egyszer megint ott legyök.

Mi, kik már régóta dolgozunk ott s csak- nem befejeztük tán éveinket, rendesen távol tart- juk magunkat az irnokoktól, de meg fogom mon- dani társaimnak, hogy ki ön, és hogy csak ideig- lenesen vállalt magára ily munkát.

Tanting Fred, ki épp oly jószívű volt, mint fivére, bucsúzáskor mondta ezeket Károlynak.

Az utolsó pillantás, melyet ez a beteg lám- pafénytől megvilágított arcára vetett, mélyen megragadta az ifjú szívét. Péter kikísérte Károlyt a kapuig.

— Mit mond az orvos fivéről, kérdezte Ká- roly, midőn megálltak künn a kapu előtt.

— A képviselők köreiben hirlík, hogy a pártion kívül álló képviselők önálló párttá akar- nak alakulni. E kérdésben értekezéseket folytatnak és legközelebb conferentiát fognak tartani, mely- ben önálló program alapján megalakítani szán- dékoznak az új pártot.

— A főrendiház részéről megválasztat- tak delegátusoknak: Almásy György gróf, kir. fő- ajtónál mester 67, Almásy Aladár gróf 66, Döry Lajos báró 64, Erdődy Sándor gróf, kir. főlovász- mester 67, Festetics György gróf, koronaőr 67, Fiáth Ferenc báró, veszprémi főispán 68, id. Földváry Lajos báró 64, Haynald Lajos kalocsai érsek 68, Karácsonyi Guidó gróf 67, Mesznil Vic- tor báró 65, Román Miron erdélyi gör. kel. érsek és román metropolita 52. Schlauch Lőrincz szat- mári püspök 67, Szapáry Antal gróf 68, Szécsen Antal gróf 69, Széchenyi Imre gróf 68, Szögyény László kir. főkamarmester 69, Vécsey József báró 65, Zichy Ferráris Bódó gróf 60, Zichy Nán- dor gróf 69, Pejacevich László gróf horvát-szla- von-dalmátországi főrendi képviselő 50 szavazattal. Póttagokul: Károlyi Sándor gróf 72, Radvánszky Géza báró 71, Zichy Ferráris Lajos gróf 70, Laf- fert Antal báró 69, Nyáry Jenő báró 72, Zmaics Bertalan horvát-szavon-dalmátországi főrendi kép- viselő 42 szavazattal.

Külröld.

A konstantinápolyi osztrák-magyar követ, Zichy gróf és Szárvet nagyvezér a napok- ban látogatásokat tettek egymásnál. A nagyvezér biztosítá Zichyt a porta barátságos indulatairól a morachia iránt, dacára a történeteknek. Csak azt kérte Szárvet, hogy monarchiának ne bolygassa most a mitroviczei kérdést, mert így a porta annál több csapatot fordíthat a bolgár lázadás le- vésére. A Novi-Bazár környékén tett csapat összehívásokat azzal magyarázta ki a nagyvezér, hogy azok célja a további insurekciók meggát- lása és a rend és csend helyreállítása.

A „Pol. Corr.” konstantinápolyi levél- ben olvassuk, hogy a bolgár küldöttség tisztel- gett Layardnál, ki így szölte a bolgárokhöz: Hiába való minden; ne fáraszták megukat, én önként nem tehetek semmit, mert a bolgárok 4 hó alatt sokkal több büntényt követtek, mint a tör- kök 400 év alatt. Tudom, hogy Fournier urat, a francia követet is meg akarják keres- ni ügyük támogatása végett. Hiábavaló ez is. Ő is azt fogja önkönek mondani, a mit én mondtam.

Arany valuta India számára. A „D. Tel.” e következő sürgőnyt hozza: „Calcutta,

— Azt mondja, nagyon kell magára ügyelnie.

— Nem találja ön, hogy nagyon rosszul néz ki?

— Magam sem tudom, felelt Péter, ki mi- vel öcsémet naponta látta, nem vette észre rajta a változást. Így olyan rosszul nézne ki?

— Nekem úgy tetszik. Nagyon betegnek néz ki. Miért nem hívja ide anyját?

— De hisz nincs anyánk! Anyánk ezelőtt két évvel meghalt, s atyánk ismét megdőlt. Na- künk nincs több otthonunk a szülői-háznál Ray- nor. Én és Fred egyedül állunk a világban.

— S minden vagyon nélkül? kiáltott fel Károly, kinek az [utóbbi időkben minden gondo- lata pénz körül forrott.

— Nem éppen, atyám ad egy kis évpénzt, mig magunk kereshetünk eleget. Én kapok száz fontot évenként, Fred kevesebbet, mert még nem végezte be tanoncz éveit.

— Nemsokára ismét meglátogatom őt, szölte Károly s tova sietett. Jó éjt Péter.

Komolyan beteg volt-e Fred?

Egyike volt-e az ama gyakori eseteknek, midőn egy fiatal ember, éppen midőn életpályá- ját meg akarja kezdeni, barátok és nyájás otthon nélkül elenyészik London nagy tömkelegében? Talán Károly szavai okozták, de most először gon- dolt Péter valódi veszélyre.

Károly nem érte meg, hogy Fred kellemes- sé tegye neki az irodai életet. Éppen három hét- tel amaz nálok töltött est után, meghívást ka- pott Tanting Frederik temetésére, de melyet el nem fogadhatott, mivel nem volt fekete öltözete.

Harminczadik fejezet.

Féltékenység.

A szegényes kis szoba lehetőleg ki volt csi- nosítva, legalább a mennyezet lehetősége volt, ha a székek csak nád fonatnak, a szőnyeg elkopott,

nov. 1. Jó forrásból azt hallom, hogy India kor- mánya komolyan foglalkozik azon eszmével, mi- szerint az angol arany pénzt egész India számára törvényes pénzzé tegye. A részletek ezen ügyről most vannak tárgyalás alatt lord Lytton kormá- nya és az államtitkár közt, ugy direct érintkezés- ben, mint Angliában időző speciasis ügynőkök közbenjárásával. — Ha e hír megvalósul, akkor az ezüst pénz értéke egy újabb nagy esésnek lesz kitéve; mert az Európában fölélegessé vált ezüs- töt India szokta megvenni s e piac elveszne. Azon- ban nem valószínű, hogy a conservativ angol kor- mány egy ily nagy horderejű újításra határozta el magát, mely egész forradalmat idézne elő a pénzügyban.

Zanardelli tiszteletére Iseoban lakomát rendeztek e hó 3-án választói. Ez alkalommal kö- szönetet mondott választóinak a bizalomért, mely- ben 19 év óta szakadatlanul részesítették. Az ő politikai elvei most is a régiéek, mert megfelelnek az ország jólétének és az alkotmányos intézmé- nyek megszilárdulásának. Mióta ő a kormány tag- ja, szükségének tartotta megőrizni alapelveit az egyesek jogait, a gyűlékezési és egyleti jogokat illetőleg, mert ez alapelvek hű megőrzése nélkül zavar állott volna be a képviselői rendszerben.

Az Italia irredentáról szölvé, azt mondja Zanardelli, hogy a miniszterium kárhoztatta azt: ezeket a tündetéseket azonban a jelen törvé- nyek mellett nem lehetett megakadályozni. Ausz- tria ismeri törvényeinket, és sohasem kívánta, hogy föloldozzuk szabadságunkat, annál kevésbé, mert ismeri az olasz kormány loyális barátságát. Különb is megmutatták a meetingek, melyek tar- tását megengedte a kormány, hogysemiféle je- lentőségűk sincs. Kárhoztatta ezután a minszter a Barsanti-casinókat, a melyek kiforgatják az er- kölcsei érzelmeket, és demonstrálnak a hadsereg ellen. Az olasz nép egysege és a közrend azonban sohasem volt veszélyben, különben erőlesen járt volna el a kormány.

A köztársasági pártá törvé át, azt mondja a miniszter, hogy e párt sohasem volt gyöngébb és kevésbé veszélyes mint most. Az uralkodó szá- mára nyilvánuló tündetések is bizonyítják ezt. Az internationalisták üzelmeit figyelemmel kell kísér- ni, ámbár Oroszországban nincsenek elterjedve, mert elveik tagadása minden jognak és erkölcsnek.

A miniszter azt mondja azután, a közbizton- ság nem kielégítő, de tagadja, hogy rosszabbá lett volna.

Szólt még a czéllövésről is, a mely hatal- mas eszköze a nemzeti védelemnek.

Az Avvenire írja, hogy a Franciaország, Anglia és Ausztria-Magyarország szövetségéről szö-

s az asztal takaró színehagyott. Raynorné szü- letés napja volt. Raynor Frank és neje előttek, hogy szerencsét kívánjanak neki, s ott maradtak theázni. Eliz is meg volt hiva. Károly ha csak lehetősé, a rendesnél előbb akart hazn menni. De a theázás már megtörtént, s sem Eliz, sem Károly nem jelentek meg még és így a kis ün- nepély csak nagyon tökélytelenül állott ki.

Raymonz nagyon meg volt változva, bád- gyadtan, lehagyanat s megvándultan nézett ki.

Csalódás és nélkülözés, alástatás nemesek egészséget, de jó kedélyét is, nagyon szomorú volt. Nem mintha magáért buszkodott volna oly igen, hanem gyermekjei, s különösen Károly végett. Kilátásai szét voltak rombolva, világbeli állása merőben megváltozva.

Edinának nagyon sok dolga volt mindig, mert Raynorné nagyon keveset tudott segíteni a házi teendőknél. A kisebb gyermekekkel sokat fog- lalkozott, s szelid hangján beszélt nekik, az isten akaratján való megnyugvásról, türelemről, s ama életéről, hol nincs többé betegség és szükség, szen- vedés s bánat számukra.

A gyermekeknek szükségök is volt nagyon a tanításra, mert nagyon nehézekre esett ebédre csak száraz kenyeret, vagy sült burgonyát enni néha. A legnagyobb takarékoság s Károly keres- ménye mellett is, csak ritkán ehettek húst. A meg volt berbécs cömböt, csak igen vékony sze- letekre lehetett felszeldelni, s egész héten ki kel- lett, hogy tartson. Vasárnap volt rendesen sült- jök, de aztán akkor az is volt az egész ebéd. Miként egy tázasztalt házi asszonynak tudnia kell, az élelmen kívül még nagyon sok beszerezni va- ló van a háztartáshoz, s azok, kik az előtt min- dig jólétben éltek, a megszokott életmódot igen nehezen tudják nélkülözni. Ha Raynornéknak szükségük volt egy kis megleckéztetésre, elég érzékenyen sujtotta az most öket. Már egy év óta laktak Babir-telepen, s még semmi változás sem állt be sorsukban.

Hirdetési díjak

Hatásor hasznosított gármond sor vagy annak bere 6 kr. Bélyegj minden hirdetés után 30 kr. Nagyobb és gyakoribb hirdetéseknek külön kedvezményt is nyújt a kiadóhivatal.

Hirdetéseket fűlvesznek:

Bécsben: Oppel Alajos Stadt Stubenbastei Nr. 2. (Eck- haus den Wollzeile 36.) Hassenstein et Volger (Wallisch- gasse 10.) Bud. Moose Publicistische Bureau Budapest. Hassenstein és Vogler hirdetés közv. irodája. Weiss mór hirdetések felvételi irod. Bécsben Wollzeile 18. és Budapest Szervitátor 5. sz.

Nyititéri cikkek

gármond sora után 25 kr. fizetendő.

16 hír nem való, és a helyzet most nem olyan aggasztó; de Olaszország már sokat hibázott más- sok érdekeinek kielégítése által, a melyek ellen- keznek az olaszok alapelveivel, és a mi Olaszor- szág jóhiszeműségének kijátszásával határos. De most rögtön állást foglalni még korán lenne, el- lenben, a jövő évben mulhatlanul határozni kell. Az Avvenire Cairoli lapja.

Drinápolyból azt írja a „Pol. Corr.”: Egyre több jel mutatja azt, hogy a Rhodope- hegységi felkelők sorában beállott a felbomlási processus. A roppant szükség oly mérvet öltött, hogy a felkelők minden képzeltető anyagot átse- rül használnak, miut ezt az orosz előőrsknél je- lentkező szökevények beszélik. Azok száma, kik éhség által kényszerítve, megadták magukat az oroszoknak, már 2000 főre rug. Ezen szerencsét- len emberek leírása szerint több helységben ki- üttött az éhségtyphus és nagyszámu gyermekek s asszonyok estek áldozatátul.

A „Diritto” írja: Egy sürgöny jelenti, hogy Franciaország kezdeményezéseket tett oly lépé- sekhez, melyeket a portánál Görögország javára fognak tenni.

Értésüléseink szdrint Waddington egy kör- jegyzékben a nagyhatalmak kabinetjeihez fordult, melyben ama nézetet fejezi ki, hogy mivel a Gó- rög- és Törökország közti közvetlen tárgyalások hajótörést szenvedtek, elérkezett Európára nézve a pillanat, hogy közbenjáruljon a berlini szerződés értelmében. E közbenjárás hír szerint egy azonos jegyzékkel fog megkezdetni, mely a portát föl fogja szölitani, egy határigazítást elv- ben megengedni és kinevezni delegátusait, kik a görög delegátusokkal az új határok meg- állapításához fognak látni.

E körjegyzéket Duc de Noailles francia nagykövet adta át az olasz miniszteriumnak s Franciaország ez indítványát Olaszországon ki- vül Német- és Oroszország is azonnal elfo- gadá.

A „Diritto” továbbá fölemlíti, hogy az Ausz- triával folytatandó kereskedelmi szerződés iránti alkudozásokra kinevezett olasz delegátusok készek az elutasásra, miután minden utasítással el let- tek látva. Csak az osztrák kormány nyilatkozattal várják, hogy ő is kész a tárgyalások ez utolsó frázisát folytatni.

Sebeka tábornok proklamációjá Bessarabia lakossaihoz a következő: Több mint húsz éve, hogy e területet az események hatalma elválasztotta Oroszországtól. A helyzet azóta meg- változott. Az orosz nép, a császár akaratá által új életre ébredt. Több mint 20 millió rabszolgát

A napok és hetek ugyanazon módon, ugyan- azon küzdelem, nélkülözés közben teltek el, mint az előtt.

Károly Prestleigh és Preem irodájában tel- jes meglegedésre dolgozott, s minden héten egy aranyat hozott haza a házhöz. Eliz még mindig iskolatanitónő volt Richmondban; Alfréd szor- galmazasan járt naponta az iskolába. Edina elment az ottani előjáróhoz, elbeszélte neki a család szo- moru körülményeit, s az, igen csekély díj fizetés mellett vette fel Alfrédot a tanodába. Nehéz élet volt ez mindnyájoknak, s sok türelmet kívánt, de Edina mindig vidám volt, s azt mondta nekik, hálával tartoznak istennek, hogy ennyire is van- nak, mert még sokkal rosszabb sorsuk is lehetne.

Október hó vége felé közeledett, s tarka hulló levelek borították már a földet. A délután nem volt derült napfényes, de a lég nyomasztó, mintha zivatartól lehetne tartani. Mindnyájan azon négyeszegetlő kis füves téren voltak egybe- gyűlvé, mely a ház mögött terült el, s kert ne- vet viselt. Ott volt Frank nejevel, Edina, Raynor- né s a gyermekek. A társaság egy része a vete- mény s virággyák körül állt, melyeket Alfréd rendezett be. Raynorné a háló szoba ablaka alá helyeztet padon ült.

Jó ha az embernek van zöltsége a ház- nál, szölte Edina, midőn a többiek dícsérték ül- tetvényeit, ha valamely étel nem eléggé erőteljes, tesz az ember bele egy-kissé több fűszeres nö- vényt vagy tárkonyt. Tudod Frank, mint szeretta ez utóbbit atyus, különösen az irlendi ételben.

— Igen, az nagyon jó volt, Léva vagdalt- nak nevezi azon ételt.

De az övé nem olyan jó, mint a milyet Trennachban ettem.

Tudod Boglárka, tárkonyt kell hozzá tenni.

(Folyt. köv.)

főlszabadítottak és visszaadtak önmaguknak. A reformokat a törvényszolgáltatásban kezdte meg, az esküdtzések és a nyilvánosság által.

A helyi közgazdasági érdekeket a lakosság minden osztályának képviselőire bízta. A városok saját kormányzattal ajándékozták meg a területet, melyen építve vannak, jövőben tulajdonuk részét fogja képezni. Az ujonczosági törvényeket is reformálták a most kivétel nélkül minden polgár meghívását az ország védelmére sietni. A naplót kezdve az orosz működő tiszték határozatait az ujonnan szerzett területen érvénybe lépnek, s az orosz papír-pénz forgalma kötelező. A román-posta-bélyegeket orosz posta-bélyegekre fogják helyettesíteni és a Prut és a Duna folyók a tartomány határait képezni. A lakosok vallása, élete és becsülete pártfogolva lesz. A lakosság nagy része még nagyon elevenen emlékszik amaz időre, melyet Oroszország kormánya alatt töltött, sem hogy sajnálhatná amaz életet, melyhez az utóbbi idők vezették.

Boldog vagyok jelenthetni, hogy a császár kegyelmes parancsa folytán a terület lakossai 1879 január 1-ig minden adótól föl lesznek mentve. Ismail, okt. 9. 1878. Sebeka.

Serajevóból.

Szerajevóból jelenti a Neue Freie Presse nov. 4-ol.

Beck altábornagy, a felső fohadsegéde, tegnapelőtt meglátogatta az itteni kórházat. Minden szobában megfordult, még a typhusz-betegek-nél is, és nagyon körülményesen tudakozódott a kórházi viszonyokról és a beteg-forgalomról. Végül teljes meglepődést fejezte ki a kórház parancsnokának és így szólt: Személyesen meggyőződtem, hogy az orvosi személyzet mindent megtett, a mi az itteni nehéz viszonyok közt megtehető.

Beck altábornagy Hadzsi Loját is meglátogatta, és így szólott hozzá: „A oszár megbi-zott, hogy kérdezte meg, nem kérsz-e kegyelmet. Hadzsi Loját annyira meglepte és elfogódott-tá tette ez a látogatás, valamint az auditor jelenléte is, aki mindig deprimaló hatást tett rá, hogy alig tudott válaszolni. Még a kérdés ismét-lése után is csak könnyeit hullatta. Beck erre távozott a czellából. Az egyik tábornok azonban ott maradt, és kérdezte Hadzsi Loját, hogy „miért nem választott a császár fohadsegédnek; és most azt mondotta, hogy nagyon meg van hatva, — de most már válaszolna. — Értéstülven arról Beck, még egyszer a czellába ment és ismételte kérdé-sét. Ekkor így szólott Hadzsi Loja: Kegyelemet kérek a magam, feleségem és három gyermekem számára. Beck további kérdésére: „mit tennél, ha visszanyernéd szabadságod?“ lelkesülten mon-dotta Hadzsi Loja: „a hegyek közé mennék barátaimhoz, és megmondanám nekik, hogy minő jó, nemesszívű emberek vagytok ti. minő rosszul tettünk, hogy ellenetek fegyvert ragadtunk.“ E szavakat oly őszintén és szívből mondotta, hogy nagy hatást tettek a jelenet tanúira.

Beck altábornagy hazatérteben egy napot fog tölteni Mosztában, egy napot Zárában és valószínűleg 10-én érkezik Bécsbe.

Párisi levél.

Páris, nov. 1-én.

Mindazok, kik a kiállítás meglátogatták s a Mars mezőn emelt milliókba került építkezéseket látták, bizonyára barbar vandalizmusnak fogják tekinteni, mindezeket a szép dolgokat megsemmisíteni, hogy a térség ismét előbbi rendeltetésének adassék át, t. i. katonai exercitiumokra.

A kormányhoz a legkülönböztetebb oldalokról kérények érkeznek, melyek mindannyian kegyel-met kérnek a mindjárt születésükkor halálra ítélt építkezések számára s mert mindegyik czélszerű-ségi szempontból is indokolni igyekezik kérényét, indítványt tesznek: mire lehetne azokat használni.

Ugy látszik, ezen indítványok között van néhány okos is, praktikus is, mert csak így érez-hette magát a kormány indítva a kérényeket tanulmány tárgyává tenni.

E tanulmány eredménye pedig az lett, hogy csakugyan meg akarják conserválni az építkezések egy részét. A katonai parancsnokság pedig Mars mezőn Párison kívül kap egy megfelelő térséget exercitiumokra.

A Trocadero palotája tudvalevőleg megmarad, de még nem bizonyos kié lesz: az állam-é, avagy Páris város-é?

Az e tekintetben meg egyezések szerint Páris városa megszerezheti 3 millióért, ha azonban vonakodónk ezt tenni, a palota az állam tulajdona lesz a telekkel együtt, mely t. i. eddig a városos volt.

Páris városi ügyeit intéző körökben erre nézve még semmi hivatalos intézkedés nem történt.

— A nemzeti sorsjáték succése halatlant! Önök tudják, hogy „nemzeti sorsjáték“ czime alatt egy millió sorsjegy lett kibocsátva egy frank-jával. Az ily módon befolyt egy millió franknak egy része a nyerevényekre, nagyobb része kiállított tárgyak megvételére és arra lett fordítandó, hogy a vidéki munkásoknak lehetővé tétessék a kiállítás meglátogatni.

Tekintve a nemzeti sorsjáték nemes célját, a francia gyárosok, kereskedők, kiállítók fölaján-lottak a maguk részéről — sok esetben igen be-szós tárgyakat nyerevényekül. A hivatalos lap nem

kevesebb, mint negyvenezer ilyen adományt sorol föl, hozzájárulnak e 40,000 nyerevényhez még azok, melyeket a kormány tűz ki, így például a főnyerevény is, egy gyémánt-ékszer, mely egy hely-beli ékszerésznél lett készítve s ki késznek nyil-atkozott, ha a szerencsés nyerő inkább pénzt akar-na, a gyémánt-ékszerért neki 100,000 frankot fizetni.

A nagyszámu nyerő tárgyak által a sorsjáték szerzőlőtt kecsesgető lett s hamar elkelt a millió szám.

Kibocsátottak újabb millió jegyet.

A második millió is elfogyott hamar.

Kibocsátották a harmadikat.

A sorsjegyvásárlás ekkor oly lendületet vett, hogy az állam nyomdái képtelenek naponként any-nyi sorsjegy-czédulát nyomtatni, mint a mennyire szükség volna a kereslet kielégítésére.

Ma már tíz millió sorsjegy van eladva, s még mindig elkel 300,000 darab naponként s elkélne még több is, ha az állam nyomdái képe-sek volnának többlet producálni.

Észlelhető azonban már is bizonyos elége-detlenség, hogy végtelenségig szaporítják a kibo-csátott sorsjegyeket, mi által a nyerés valószínűsége kisebbedik s másrésről nem is áll már arányban.

Ennek folytán, mint hallom, a tizenkettedik millió után be akarják rekeszteni.

E hallatlan sikert, mely által rövid idő alatt egy jótékonsági sorsjáték által tizenkét millió frank folyt be, a francia népnek vagyonossága mellett megmagyarázza némileg az, hogy Franciaország-ban mindennemű sorsjáték a törvény által tiltva lévén, ilyen nem is létezik, a nyervágy pedig meg-lévén, ez a kivételes eset százezer francot, avagy e helyett a gyémánt-ékszer megnyerni, nagy esáb-volt.

Bezzeg „disznó szerencse“ kell hozzá, tizez-két millió közt eltalálni a főnyerő számot.

Nem kis zavarba jöhet majd némely nyerő a nyert tárggyal, mert t. i. minden gyáros olyan tárgyat ajánlott föl, a melyt éppen készít gyárában, így például mit fog csinálni az a nőtlen férfi, ki egy szép bölcst nyer?

Nem marad más hátra, mint feleség után nézni.

Egy vasut-kocsikat gyártó társaság egy wa-gont ajánlott föl.

Mit fog a szerencsés nyerő ezzel a waggon-nal kezdeni?

Nem lehetetlen azonban, hogy ezt a wa-gont valaki a proposra nyeri meg: gondoljunk egy valakit, kinek házigazdája fölmondotta a la-kást, a huzás napján ki kellene költözködni, de hova? igen kétségbeesett helyzetben találva ma-gát, nincs pénze másik lakást bérelni.

Kétségbeesésben mi telhetnék tőle? . . . Beköltözködik a nyert waggonba.

— Nagy az elégedetlenség Angliában, leg-alább Albionnak azon gyermekei közt, kik mint megjutalmazott kiállítók, vagy pedig a kiállítás körül érdemeket szerevez a francia becsületrend keresztjét kapták a francia kormánytól.

Az angol kormány megtiltotta a szerencsét-len szerencséseknak a kapott kitüntetés elfogadá-sát, illetőleg az engedélyt a becsületrend kereszt-jének viselésére.

Ennek oka a következő:

1823-ik évből létezik Angliában egy tör-vény, mely tiltja a britt alattvalóknak külföldi érdemjeleket elfogadni s viselni.

E puritan tilalom alól csupán a katonák vannak kivéve, de ezek is csak azon esetben, ha az ellenség előtt különös vitézséget tanusítottak, s ha Anglia hadserege egy másik állammal szövetségekben harczolt.

Hogy miért jutott eszébe az angol kormá-ny-nak a törvény állapontjára helyezkedni ez esetben, miután az utóbbi időkben meglehetősen el lett már felejtve s többeknek megadatott az enged-ély külföldi érdemjelek viselésére, ez legalább is különös.

Mivel a mostani világ nem vall ilyen pu-ritan elveket az érdemjelekkel szemben, mint a hivatott törvényozók készítői, hihető, hogy el is fogják azt törölni.

Legalább az angol lapokban lehet olvasni, hogy legközelebb fog ily értelemben az alsóház-ban javaslat tétetni.

Ezeknél az angoloknál, kik nem viselhetik a kapott érdemjeleket, csak a német ultramontan szerencsétlenebb (neve nem jut eszembe), ki még IX. Pius pápától kapta a péterfillek körül szer-zett érdemeiért a római grófságot s kinek a né-met birodalmi kancellária megtagadta a megerő-sítést a pápától nyert grófi méltóságban.

— A francia parlament ismét össze-gyűlt. Minden várakozás ellenére a megnyílt sessió egy-ke lesz a legjelentéktelenebbeknek.

Ugyanis a többség, vagy helyesebben, Gam-betta elhatároz minden fontosabb ügyet a pro-grammból kihagyni s későbbre halasztani, midőn a senatus ki lesz egészítve.

Gambetta egyik minapi beszédében megj-vendülte, hogy a választások után a köztársasági pártnak a senatusban 20 szavazattöbbsége lesz.

Minden jel egybíránt oda mutat, hogy Gambetta mindenhatósága teljes és határtal-an lesz.

Ha tehát ily módon nagy szélesendet jelez-hetünk a francia parlamenti téren, el lehetünk készülvé az orcszerű viharra, mely e széles-en-det nem soká föl fogja váltani.

Gambetta, ki mint már mondtam, nemcsak mindenható lesz Franciaországban, e szónak leg-tágasabb értelmében 1879-ben a köztársaságot egészen az ő politikai elveiből képest fogja orga-nizálni, hogy azután a kormánypálcát ne csak tényleg, de formailag is kezébe vegye.

Hogy Gambetta 1880-ban, midőn Mac-Ma-honnak septennatusa letelik, a köztársaság elnöke lesz, az nemcsak valószínű, de bizonyos is, any-nyra, hogy a francia politikai pártok mostani constellatiója szerint más választásra gondolnise-m lehet.

Még lehet tartani váratlan eseményektől, melyek halomra dönthetnek azon basist, melyre mind e számítások fektetvők.

Gambetta atyjáról eddig a világ édes ke-veset hallott beszélni.

Nagynevű fia nem akar most kevesebbet a nyugalomba visszavonult fűszerárusból csinálni, mint a francia felsőház egy tagját, senatort.

Románi nevezetes beszédében Gambetta ki-jelenté, hogy a senatusba új társadalmi elemeket kell bevezetni s ez új társadalmi elemekben me-gnevezte a polgárságot, a „petite bourgeoisie“-t, így például a mesterséggel foglgyott tisztelben álló iparosok, közbecsületben álló kisebb kereske-dők, szerényebb rentier-k stb.

Gambetta apja Cahorsban hosszú éveken át, mint derék, becsületes fűszerárus élt, majd, midőn fia nagy ember lett s évtizedeken át éjjel-nappali szorgalmával megtakarított magának egy szerény rente-ot, visszavonult az affaire-ktől, mi-ként szokás ezt mondani s miután minden fran-czia munkás, iparos vágyódik fiataltságában t. i. hogy megtakarítson egy kis rente-ot öreg nap-jaira s „visszavonulhasson az affaire-ektől“.

Csak hallanak önk, mily büszkeséggel mond-já az ilyen azon kérdésre „Micsoda én?“ — „retiré d'affaire!“

A Gambetta-család tudvalevőleg Olaszorszá-g-ból származik s Léon csak 1860-ban szerzte meg a francia polgárjogot.

Midőn Léon a hatvanas években csak ügyek nélküli ügyvéd volt, s a quartier latinban mint szónok csak a deákok s más fiatalság által fre-quentált korcsmákban, kávéházakban szerepelhe-tett; atya nagyon ki volt kelve ellene s fűnek fának panaszkodott, mennyire megszorítja őt ez a „rosz posztó“, kit hiába hiv haza, hogy Cahorsban jegyzősegéd legyen s hol idővel saját irodája is lehetne.

Egyszer feljött Párisba személyesen, istenre kérve „rosz posztó“ fiát, ne szomorítsa meg öreg napjait s szakítson a rossz társa-sággal, melybe családja szégyenére süllyedt.

Léon jobbnak látta néhány év múlva Fran-cziaország dictátora lenni, mint elmenni Cahors-ba jegyző-segédnek.

Persze az öreg Gambetta megbocsájtott az óta régen fiának, ki becsületes kenyérkereset helyett a cahorsi közigyöző irodájában, perorálásra adta magát a kávéházakban s korcsmákban.

Fiának nagysága egy nagy húságot keltett az öregben s fűszerárusi egyszerűségében uton-utólen hirdeti nyolcz év óta a maga nagy érde-mét, mely abban áll, hogy „atya fiának“.

Olvasóim talán tudják, Gambetta déli Fran-cziaországban tett diadal útjában, a mult hekek-ben, magával cipelte atyját, kinek az által mód-já lett húságát kielégíteni s hirdetni, hogy ő „apja fiának“.

Habár meg van az öreg urnak egy nagy érdeme, „fiának apja lenni“, ez mégis egy kisés furcsa színben mutatja be a szenatorjelöltet, meg azt az új társadalmi elemet, mely hivata lesz missiójával a senatusnak új színt adni.

ORSZÁGGYÜLÉS.

A képviselőház november 5-iki ülésében.

Elnök bemutatja a hozzá érkezett kérvé-nyeket. A kérvényi bizottsághoz utasítatnak. Je-lenti továbbá, hogy a napló szerkesztésével a viz-szaléptt Nagy Iván helyett Szathmáry Károly bizatott meg. Ferdinandy N. képviselő lemondott képviselői állásáról, Madarász József a naplóbíró bizottsági tagságáról lemondott.

Csanády Sándor a napirendhez kíván szó-lani. A képviselőház pár nappal ezelőtt azért sür-gette a berlini szerződés előterjesztését, hogy tel-jes tudomást vehessen róla. A szerződés azonban csak francia nyelven terjesztetett elő, mit nem minden képviselő ért. Kéri az elnököt, hogy a szerződést magyar fordításban is terjeszesse elő.

Solymosi Bálint felkéri a t. házat, hogy utasítsa a választásfeirati bizottságot, hogy javas-lát már közelebb terjeszesse elő, mert a delegá-tiók — tudomás szerint — már 7-dikén össze-gyűlnek.

Tisza Kálmán miniszterelnök nem látja be, hogy a választásfeirati bizottság munkálataival elkéslet volna.

Következik a napirend: a delegációba kül-dendő ragok megválasztása. A neveket olvassa Baross Gábor jegyző. A távollevőket jegyzi: Horváth Gyula jegyző. A szélsőbal tagjai nem adták be szavazatukat.

A közös ügyek tárgyalására kül-dendő bizottság a következő tagokból áll: Apponyi Albert gróf, Bánffy Béla gróf, Bán-hy Béla báró, Baross Gábor, Csengery Antal, Eber Nándor, Ernusz Kelemen, Falk Miksa, He-

geds Sándor, Horváth Boldizsár, Horváth Gyula, Horváth Lajos, Ivánka Imre, Kemény Kálmán báró, Márkus István, Marosvasky Jenő, Missics János, Prileszky Tádé, Prónay József, Pulszky Ágost, Rudics József báró, Simonyi Lajos báró, Szapáry Gyula gróf, Szeniczey Ödön, Szilágyi De-zsö, Szilágyi József, Szgyén László, Tisza Lajos, Tisza Kálmán, Tóth Vilmos, Várady Gábor, Vi-zsolyi Gusztáv, Wáhrmann Mór, Wodianer Albert báró, Zsedényi Ede, Zichy Ferraris Viktor gróf, — a horvátok közül: Kukuljovics Iván, Mihalo-vics Károly, Miskatovics József, Mravovics Máttyás.

Póttagok: Andrassy Mihály, Frölich Gusztáv, Hofgráf János, Hollán Viktor, Kazy János, Kiss Miklós, Lázár György, Matuska Péter, Végh Aurél, a horvátok közül: Oszegovics Lajos báró. Ezután Simonyi Ernő indokolja határozati ja-vaslatát.

A miniszterek a napirend e tárgya előtt ott hagyták bársónyszékeiket, hogy a ház e kér-dés fölött minél szabadabban határozhasson.

A javaslattevő két órán át igenrapszodikus beszédet tartott, majd eme, majd ama tárgyra, hol oda visszatérgetve; szokott színezetlen elő-adásával sikerült, mit ugyan aligha keresett, min-den hatást elkerülnie. Beszéde után névszerinti szavazás döntött a határozati javaslat fölött. Tár-gyalatni kívánta 90, nem 170.

A szavazás eredményeképp elnök kihirdeti, hogy 422 igazolt képviselő közül igennel szava-zott 95, nemmel 170, távol volt 156, elnök nem szavazott. E szerint a javaslat elvetett 75 szó-többséggel.

A legközelebbi ülést az elnök jövő szombta-ra tűzi ki s ezzel az ülés 2 órakor véget ért.

A főrendiház ülése nov. 5-én.

Elnök először is fölolvassa azok neveit, a kik fölmentetnik ánják magukat a főrendiházi törvény-hozási funkciók alól.

Napirenden volt a közönségi bizottság meg-választott tagjainak fölolvassása. Ezután fölvas-sák a 21-es bizottság jelentését a választásfeirati tár-gyában.

Elnök kéri, mikorra akarják a választásfe-lirát napirendre tűzni. A ház ma akarja.

Schlauch Lőrincz azt indítványozza, hogy a jövő csütörtökre tüzessék nadirendre a választásfe-lirát tárgyalása.

Prónay báró hangsulyozza, hogy a tör-vényhozás sulypontja az országgyűlés. Innen indul ki minden politikai határozat; a főrendiháznak csak ellenőrző, módosító, mérséklő szerepe van. Nem akarja, hogy a fölirat csak a trónbeszéd pa-rafrázisálegyen, hanem a nemzet közérzetének kifejezője. A főrendiház külön föliratot is intézhet, de ez lényegében azonos legyen a képviselőház-ával. Egyelőre azonban elhalasztani kívánja bi-zyonlatlan időre, míg a képviselőház a magáét le-tárgyalta.

Czirák gróf hivatkozik a házszabályok-ra, hogy minden ház külön készit választásfe-lirát. A Prónay által ajánlott utat csak rendkívü-li esetek alkalmával lehet választani. A kérdést, minthogy az ő indítványára fogadták el a választásfe-lirát tervezetét, tulhaladónak tekinti. Pártolja Schlauch indítványát. (Helyeslés.)

Elnök a házszabályok 26-ik §-át olvassa föl, mely szerint e tárggyban vita nem folytatható tovább, hanem a ház szavazás által dönt. A tagok 2/3 része dönt. Kéri a tagokat, álljanak föl kik Schlauch indítványát pártolják. A ház csaknem egyhangulag elfogadja Schlauch indít-ványát.

Szécsen Antal gróf a képviselőházi nyil-atkozatot és okmányfeliratok előterjesztését in-dítványozza. (Helyeslés.)

Azután letették az esküt az országos feyyel-mibi róság azon tagjai, kik a mult gyűlésen nem voltak jelen. Mielőtt a delegációba 20 rendes és 6 póttagot választanának. elnök az ülést félórára felfüggesztette.

A főrendiház felirati bizottságának felirati javaslata.

Felséges császár és apostoli király!

A jelen országgyűlést megnyitó legmagasb trónbeszédében Felséged az ország javát atyailag szíven hordozó kegyelmes szándékairól újabb biz-tositást nyújtván, hódoló tisztelettel járulunk Fel-séged legmélyebb hálánkat tolmácsolni fejedelmi kegyelmének és gondosságának ezen ismételt nyil-vánításáért.

Az alig néhány hó előtt befejezett törvény-hozás alkotásai közt mi is készséggel járultunk Felséged által legkegyelmesebben szentesített több oly törvény létrehozásához, melyek által a monark-hia mindkét állama létérdekeit, szellemi és anyagi felvirágzásának alapfőnyezőit képező több rend-beli közös érdekű viszonyra nézve kölcsönös meg-állapodás jött létre egyrésről Magyarország, más-résről Felséged többi országai és tartományai közt.

Mi ama kiegyezési törvényekre annál nagyobb szívt fektetünk, mert alkalmasnak itéljük az egész monarchia benső megerősülésével mellett főleg ag-gályos mérvben megzavart háztartásunk egysen-szélyének javítására is; meg lévén győződve, hogy az ország jóléte fokozásának első és mellözhetlen felté-tele: az ország pénzügyeinek rendezése.

Nem lehet tehát őszinte sajnálattal nem fo-gadnunk Felséged kegyes értesítését a bekövetke-

zett kormányválságról éppen akkor, midőn pénz-ügyeink szerencsés rendezésének már is több ked-vező jelenségével találkozhatánk, minőn állami ház-tartásunk megzavart egysenszély részben az adó-képesség fejlesztése, és új jövedelmi források nyi-tása, részben czélszerű megtakarítások által, lassu bár de fokozatos javulásnak indult, és midőn a leléptet kormányunk vezérlevei ezen irányban ma-radandó előhaladásra nyújtottak jogcslt kilátást.

Ez egy indokkal több, a miért nem hallgat-hatjuk el komoly aggodalmainkat Felséged előtt azon nehez viszonyokkal szemben, melyekre Fel-séged figyelmünket fejedelmi szavaival első sorban felhívni méltóztatott.

E viszonyok sulya, fontossága, s jövőnkre kiba-tó nagy jelentőségnek teljes tudatával bírnuk.

Hagyományos hűségű jelentjük ki, hogy Felséged e viszonyok közt hazafiságunkra, áldozat-készségünkre és mérsékletünkre bizton számíthat.

Elődeink soha sem késtek nehéz és válságos napokban legteljesebb áldozatkészségük és önoda-adásukkal környezni a trónt és ha kellett önfeláldo-zásukkal is támogatni királyukat az ország java és érdekei megvédésére és biztosítására irányzott czél-zatai megvalósításában.

A példát bár mikor szemünk elől téveszteni bűnnek tartanók a trón, az ország és önkéblünk érteke ellen.

Fájdalmasan érintett minket is azon szomo-ru tény, hogy a mandatum, melyet Felséged a berlini kongresszuson Bosznia és Herzegovina megszállására és kormányzásra elfogadni méltóztatott, a közbejött események folytán valószínű-nélkül végrehajtható nem volt, és jöllehet tudjuk, hogy az államok életében a pénzügyi szempont nem az egyedüli, mely figyelembe veendő, sajná-latunkat kell kifejezni a felett, hogy az oly mér-vű kiadásokat tesz szükségessé, melyek váratkozás ellenére, csak imént javulásnak indult háztartá-sunk egysenszélyének helyreállítása elé új akadá-lyokat gördítenek.

Ily tényállás mellett teljes mértékben méltányolva a hadsereg kötelességét, feláldozó ma-gatartását, melylyel a hadjárat alatt példás fe-gyelemzettséggel, elszánt vitézséggel és fáradalmakat s nélkülözéseket nem ismerő kitartásával lobogói körül új hervadhatatlan babérokörzöt font: nem titkolhatjuk el Felséged előtt, miként nagy mérv-ben terjedtek el az országban aggályok a felett, hogy ezen tartományok megszállása a nemzetek sorsa főbiztosítékának, az ország benső erejének üdvös kifejlesztésére, késleltető visszahátas-sa leend.

Es midőn ezt hagyományos hűségünkkel el-választhatlan nyíltsággal Császári és apostoli kir-Felséged legmagasb trónja előtt jelezni köte-lességünkre ismerjük: benső hálával fogadjuk megnyugtató fejedelmi szavait, melyekben az ösz-szes hatalmakkal való jó viszonyait említve, remé-nyt nyujtani méltóztatik, hogy a feladat hát-ralelvő része Felséged hí népei áldozatkészségének legnagyobb kimélésével szándékolatik befejezteni.

Felséged hozzájárulása a berlini kongresszus megállapításaihoz kezesseggel nyujt nekünk, hogy ezen elhatározásainál a birodalom kiváló érdekei figyelem nélkül nem maradnak.

Ezen meggyőződésben nézünk azon időnek elé, midőn Felséged kormányai minden arra hiva-tott alkotmányos testületek előtt fennálló törvé-nyek alapján megteendik a szükséges közléseket.

Meg lévén győződve arról is, miként a véd-erő képezi az államok léte egyik sarkkövét és az alkotmányok legbiztosabb támaszát: törekedni fo-gunk a véderőre nézve szükségessé vált törvény-szerű intézkedéseket a monarchia mindkét állama érdekeinek egyaránt megfelelő módon mielőbb fo-ganatosítani, s ezek alkotmányos tárgyalását Fel-séged többi országai és tartományai törvényhozá-sával mielőbb megkezdeni.

A Horvát és Szlavonországgal kötendő pénzügyi egyezmény nem csakéylebb mérvben ké-pezendő figyelmünk tárgyát, s óhajtuk; hogy az, kölcsönös egyetértéssel megkövte, bírja magában mindazon feltételeket, melyek Magyarország és Társországainak anyagi érdekeiél üdvös fejlődés eredményezni alkalmasak, s ezen az uton is a százados kapocs, mely minket Horvát és Sla-vonországgal összeköt, benső értékében erősöd-hessék.

Egyszersmind a még ezeken kívül megki-vántató több törvényes intézkedések létrehozásá-hoz is legkészségesebb hozzájárulásunkat Fel-ségednek hódolatteljesen öseinkől öröklött azon ha-gyományos szellemben ajánljuk fel, melynek ugy kiindulási pontja, mint végcélja, a királyi trón támogatása és megerősítése, valamint Magyaror-szág államiságának s alkotmányosságának megvé-dése és szilárdítása.

Kik egybíránt császári és apostoli királyi Felségednek kegyelmeibe ajánlottan maradtunk császári és királyi Felségednek legalázatosabb örökös hűségű szolgálói

Magyarország és Társországaianak országosan egybegyűlt főrendei.

A keleti vasut története.

(Folytatás.)

Mindezen felül még az említett összeg hová fordítására vonatkozó számadások is megbíráltattak, mi által a kormány teljes meggyőződést nyert, hogy az engedélyezett kölcsön a kitűzött czélra lett tény-leg felhasználva.

